

Десанка Максимовичъ

Родена е на 3. V. 1898 год. Сега е учителка във една девическа гимназия във Бълградъ. Написала е следните книги: „Пъсни“ — стихотворения, „Зелениятъ витязъ“ — стихотворения, „Пиръ въ ливадата“ — стихотворения въ проза, „Лудостъ на сърдцата“ — разкази, „Какъ тъ живялъ“ — разкази, „Градина на детинството“ — стихотворения за деца, „Сърдцето на спящата кукла“ — разкази за деца. Десанка Максимовичъ е една от най-даровитите югославски писателки. Съ право бихме я назовали югославската Ел. Багряна.

Смъртъта на листата

Мамо, какво толкова тъжно разказва вътъра, та отъ неговия разказъ листата пожълтяватъ и окапватъ?

Може би той разказва, че прелетните птици съ измръзли отъ умора и съ се издавили въ далечното, южно море?

Може би той е донесълъ на своите крила уплашения викъ на прелетните птици?

Мамо, какво толкова тъжно разказва вътъра, та отъ неговия разказъ листата пожълтяватъ и окапватъ?

Може би той разказва, че слънцето се е уморило, че е паднало въ вседата, и че то никога вече нѣма да дойде при насъ?

Малкиятъ Богданчо бѣше много кротко и послушно момченце. Първо отдѣление той мина съ отличие. А сега въ цѣлото второ отдѣление имаше нѣмаше, две три деца прилежни като него. И четенето отъ читанката научаваше добре. И смѣтането си написваше, безъ много, много да се мае. И домашното си подготвяше на време. Когато Богданчо седнѣше да чете урока си на гласъ, като че ли пѣеше пѣсенчица. Ясно, високо, разбрано, та да ти е драго да го слушашъ. Когато почнѣше да пише съ моливъ на тетрадката си, той не се навеждаше цѣлъ надъ масата, или надъ чина. Не държеше съ прѣстчетата си молива найдолу, до самото остро връхче, не пречупваше трите прѣстчета на дѣсната си рѣка. Не натискаше съ всичка сила на листа, не зализваше, не дразнеше. Въ кѣщи Богданчо бѣше послушенъ и миренъ. Вечеръ никога не си лѣгаше, безъ да се прекрѣсти и безъ да каже една малка молитвичка,

ИДЕ ЗИМА

Надъ зеленитъ посѣви
сивата мѫгла лежи.
Слънцето крадливо грѣе,
небосводътъ му тежи.
А полето онѣмѣло
тъне въ сиво и печаль,
само глухо се дочува
тѣжна пѣсень на кавалъ.
Въвъ оголениитъ клони
леденъ вѣтъръ буйно вѣй.
Всичко живо по земята
въ есенна тѣга нѣмѣй.

Моню Миневъ

Надъ букварчето

Както малката пчеличка,
безъ покой отъ цвѣтъ на цвѣтъ,
броди по цѣлъ день самичка
и събира сладъкъ медъ;
както птичето игриво,
за гнѣздото си безспиръ,
тѣрси сламки и градиво,
и ни мигъ не знае миръ;
както мравката прилежна,
отъ зори до късно чакъ,
неуморно и съ надежда
бори се съ товара якъ;
тѣй и азъ отъ днесъ ще уча,
ще се трудя като тѣхъ,
та въ живота да сполуча
и се радвамъ на успѣхъ!

Ас. Калояновъ

Кой бигъ могълъ да ми каже, защо
листата пожълтяватъ и окапватъ?

Преведе: Г. Пановски

Филийка съ масло

Разказъ отъ Дамянъ Калфовъ

която бѣше научилъ на училище. Следъ това той цѣлуваше майка си и баща си, казваше имъ „лека ношъ“ и се мушкаше подъ дебелитъ си завивки.

Сѫщото правѣше Богданчо и сутринь, следъ като се омиеше.

— Добро утро, мамичко! Добро утро, татенце!

А когато майка му излѣзеше отъ кѣши, или за вода, или до нѣкоя съседка, той пазѣше като часовий малкото си сестриче. Гледаше го съ четири очи. Не даваше никой да се приближи до него. Съедна дума, Богданчо бѣше едно послушно и добро дете, каквото трѣбва да бѫдатъ всички деца. Само едно едничко нѣщо не бѣше добро въ него. Когато понѣкога майка му приготвяше сутринь за закуска нѣкое млинче или медено колаче, той не искаше да закусва въ кѣши. Хапваше мъничко, после грабваше млинчето, или меденото колаче и — хайде на училище. Сѫщото правѣше и подиръ обѣдъ. Грабне филията, намазана съ масло, и — хопъ на улицата при другитъ деца.

Майка му винаги го гълчеше:

— Не правишъ добре, Богданчо,

КАКВО ДА ЧЕТЕМЪ?

Медена питка — разкази за деца отъ Стефанъ Мокревъ, издание „Завети“

Стефанъ Мокревъ е писател, известенъ съ своята разкази за възрастни, но той пише също хубави разкази и за малките читатели, за деца. Наскоро излѣзе новата му книга съ разкази за деца — „Медена питка“. Въ тая книжка авторът е събрали 12 малки разкази, нѣкои отъ които сѫ изпъстрени съ хубави илюстрации.

Въ тия си разкази Стефанъ Мокревъ се отличава много отъ другите детски писатели. Докато повечето отъ тѣхъ преразказватъ стари народни приказки, измислятъ разни фантастични случки за сѫщества, които никога не е имало и пишатъ съвършено чужди и неразбираеми отъ детето разкази, Стефанъ Мокревъ се стреми да бѫде, колкото се може, по-разбираемъ, да разказва за работи близки до децата, да бѫде наистина детски писател.

Въ новата си книжка „Медена питка“ разказва за работи и случки, които децата всѣкъдни срещатъ и изживяватъ. Такива сѫ: „Имало едно време . . .“, „Великденъ“, „На пързалката“ и „Болното сестриче“. Освенъ тия разкази, има въ книжката и другъ видъ, въ които се разказватъ случки изъ живота на животните и такива, въ които хората сѫ замѣнени съ животни, но отъ разговорите и постѣжките имъ може да се разбере, че се отнася до истински хора. Къмъ първите спадатъ разказетата: „Грабнатото яренце“, „Сърдитко“ и „Хромото“, а къмъ вторите: „Скрежко“ и „Щурче и пчелица“.

Съ новата си книга Стефанъ Мокревъ потвърждава, че неговото място е между най-добрите ни детски писатели. Разказите на Мокревъ сѫ реалистично и лесно разбираемо разказани истински случаи изъ живота на децата и нѣкои животни. Разказите се четатъ леко и увлѣкателно.

Вас. Александровъ

КУПОНЪ ЗА НОВА ИЗНЕНАДА!

Прати 3 лв. гербови марки до Д. Колевъ,
ул. Регентска № 10 — София IV, за да бѫдешъ изненаданъ съ единъ хубавъ подаръкъ

не правишъ добре! Лошо е това! Каквото имашъ да ядешъ — хапни си го въ кѣши. Защо да те гледатъ другите деца? Че и на тѣхъ може да се яде млинче, или филия съ масло! А щомъ не можешъ да имъ дадешъ на всички — тогава по-добре закусвай си въ кѣши!

Но кой знае защо, Богданчо не искаше да разбере. Продължаваше да излиза съ пълни рѣзи отъ кѣши. Докато най-сетне, ето какво се случило:

Единъ подиръ обѣдъ, пакъ така, той се натовари ей съ една такава филия, наплескана и отъ дветѣ страни съ масло. И макаръ майка му да не го оставаше, както винаги, той пакъ иззоки навънъ при децата.

Сега тѣ играеха на дама. Като хапна еднакъ, дважъ, Богданчо се заплесна въ играта на другарчетата си и отпусна рѣза надоду. Но отъ где се бѣ явило въ това време, кучето на един съседи. Безъ да джафне, то се приближи тихичко задъ гърба на Богданчо, наляпа филията и — бѣжъ да го нѣма!

Богданчо изпищѣ и се разрева, цѣлъ разтреперанъ. За малко кучето да наляпа и откъсне прѣститѣ му. И отъ тоя денъ нататъкъ никога вече не видѣ Богданчо на улицата съ млинче или съ блажна филияка въ рѣза.